

ΠΑΛΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Πετράκη... Πετράκη... Γρήγορα ἀπάνω. Θὰ πουντιάσης πάλι.

—Πετράκη... κατεβαίνω! ξαναφωνάζει ἀγανακτησμένη ἡ γρηὰ Κατίγκω.

—Καλὰ ντὲ... ἄκουσα. Τὸ κρύο σὲ πῆρε ἀπὸ τώρα;

—Αὐτὰ ἔχουνε τὰ χάδια τοῦ μπαμπᾶ. Ἔχε χάρη ποὺ σ' ἔχει μονάκριβο. Ἔννοια σου ὅμως.

Τίποτα· ὁ Πετράκης τὸ σκοπό του. Πρωΐ-πρωΐ, μὲ τὰ νυχτικά του ἀκόμα, πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἁρπάζει τὴ σακκούλα μὲ τὶς καραμέλλες ἀπ' τὸ συρτάρι καὶ τρέχει, κουτρουβαλῶντας τὴ σκάλα τοῦ κήπου, ἴσια στὴ Μάρθα.

—Μάρθα... Μαρθούλα!

Τὸ χαμηλὸ παράθυρο μισανοίγει καὶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φουντωτὰ φυλλώματα τῆς ὀρτένσιας προβάλλει τὸ σγουρὸ ὁλόξανθο κεφαλάκι. Ἕνα παχουλὸ χεράκι ἁπλώνεται κι' ὁ Πετράκης ἁδειάζει στὴ μικρὴ φουχτίτσα μιὰ-μιὰ τὶς καραμέλλες.

Τὰ γαλανὰ ματάκια της γέμιζαν ἀπὸ εὐχαριστῶ.

—Τέσσερις ἐσύ, τέσσερις κ' ἐγώ, Μαρθούλα.

Ὅταν μάλιστα εἶναι γεμιστὲς δίνει μιὰ παραπάνω στὴν ἀγαπημένη του. Ἡ Μάρθα τρελλαίνεται γιὰ τὶς γεμιστὲς καραμέλλες. Τὸ εἶπε πολλὲς φορές. Κι' ὁ Πετράκης, ἂν καὶ δέκα χρονῶν, νοιώθει βαθειὰ πὼς ὁ συνδετικὸς κρῖκος μὲ τὴ Μάρθα εἶναι οἱ καραμέλλες καὶ τὰ παιχνίδια του. Γιατὶ ἡ μικρή του φίλη δὲν ἔχει δικά της παιγνίδια. Εἶναι πολὺ

φτωχή. Πέθανε ὁ πατέρας της, καὶ ἡ μάννα της ξενοράβει. Καλὰ ποῦχει καὶ τὸν Πετράκη!

Ὅταν προχτὲς ἡ Μάρθα πῆγε νὰ παίξῃ ποδήλατο μὲ δυὸ ξένα παιδιά, ὁ Πετράκης ὅλη τὴ μέρα ἤτανε πικραμένος.

Τὸ βράδυ λέει κατηγορηματικὰ στὸ μπαμπᾶ του, ποὺ δὲν τοῦ χαλάει χατίρια:

—Θέλω ἕνα ποδήλατο μεγάλο νὰ χωρῇ καὶ τὴ Μάρθα, μπαμπᾶ.

—Ποῦ σοῦ ἦρθε πάλι αὐτὴ ἡ ἰδέα, Πετράκη;

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὁ Πετράκης τὴ σημερινὴ ἀπιστία τῆς καλῆς του.

Ὁ πατέρας χαμογέλασε. Ἤξερε τὸ ἰδανικὸ τοῦ γιοῦ του: Ἰδανικὸ δυσανάλογο μὲ τὰ λίγα του χρόνια. Χάϊδεψε στοργικὰ τὸ κεφαλάκι του, γέμισε φιλιὰ τὰ μάγουλά του καὶ τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε.

—Αὔριο κιόλας;

—Χωρὶς ἄλλο!

Ὁ Πετράκης πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρά του. Ἄλλο δὲ συλλογίζεται παρὰ τὸ ξάφνιασμα καὶ τὰ τρελλοπηδήματα τῆς Μάρθας του. Καϋμένε Πετράκη!...

*
* *

Στὸ διπλανὸ μεγάλο σπίτι ἀπὸ προχτὲς κάθισε ἕνας γνωστὸς γιατρός.

Ὁ γιός του, ὄμορφο μελαχρινὸ ἀγόρι ὡς δώδεκα δεκατριῶν χρονῶν, μπαινοβγαίνει πότε-πότε στὸν κῆπο.

Κάποια μέρα ἡ Μάρθα μὲ τὸ Πετράκη παίζανε ἐκεῖ ποδήλατο.

Ὁ Ντίνος τοὺς παρακολουθεῖ, κρεμασμένος ἀπ' τὸ μπαλκόνι.

—Εἶναι ὁ γιὸς τοῦ γιατροῦ; Τί ὡραῖα ροῦχα φορεῖ. Θὰ εἶναι πολὺ πλούσιος! εἶπε ἡ Μάρθα στὸν Πετράκη.

Ἡ Μάρθα εἶναι ἀπὸ τώρα φιλάρεσκη. Ἔντεκα χρονῶν καὶ καμαρώνει γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Ὅλων τὰ μάτια τὴν

χαίρονται. Οἱ ξανθές της μπούκλες, τὰ γαλανὰ γελαστὰ μάτια της, τὰ παχουλὰ χεράκια, τὸ λυγερὸ κορμάκι ξετρελλαίνουν μικροὺς καὶ μεγάλους.

Καὶ ἡ Μάρθα δέχεται ἀπ' ὅλους τὸ θαυμασμό. Γιὰ τὸν καθένα μάλιστα ἔχει καὶ ἕνα ξεχωριστὸ χαμόγελο.

Ἀλλὰ ὁ Πετράκης εἶναι ὁ διαλεχτός της. Κέρδισε τὴν ἀγάπη της μὲ τὴ θυσία. Εἶχε πρόωρη διαίσθηση καὶ ἔννοιωσε τὸ μυστικό.

Ὅταν ὅμως ἦρθε στὴ γειτονιὰ ὁ Ντῖνος, ἡ Μάρθα χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τὸν Πετράκη τὸν προσκάλεσε στὴ συντροφιά τους.

— Θἄμαστε τρεῖς, Πετράκη, καὶ θὰ παίζωμε καλύτερα. Θἄχωμε καὶ τὰ παιχνίδια τοῦ Ντίνου.

Ὁ Ντῖνος σὰ μεγαλύτερος ἐπεβλήθηκε ἀμέσως στὸ παιχνίδι. Εἶχε καὶ σπάνια παιχνίδια: ποδήλατα, αὐτοκίνητα, ἕνα σωρό. Ἡ Μάρθα τἄβλεπε, τὰ ξανάβλεπε, δὲν τὰ χόρταινε. Δὲν ξέρεις τί νὰ πρωτοδιαλέξῃς.

Ἦτανε καὶ γενναιόδωρος. Τί δὲν τοὺς χάρισε. Τοὺς ἔφερνε καὶ γλυκά. Τὴ Μάρθα μάλιστα τὴ φόρτωνε σακκοῦλες καραμέλλες, ζαχαρωτά, ἀμέτρητα ζαχαρωτά. Ποῦ νὰ πιάσῃ τόπο τώρα ἡ σακκουλίτσα μὲ τὶς μετρημένες παραμέλλες τοῦ Πετράκη!

— Δὲ θέλω πιὰ καραμέλλες, Πετράκη, τοὔπε ἕνα πρωΐ. Εἶναι γεμᾶτο τὸ συρτάρι μου ἀπὸ τὶς καραμέλλες τοῦ Ντίνου. Καὶ κάτι ζαχαρωτά! Μεγάλα μὲ σοκολάτα. Στάσου νὰ σοῦ φέρω νὰ δῇς.

Κ' ἔτρεξε μέσα.

Ὁ Πετράκης ἀποσβωλώθηκε. Μιλιὰ δὲν ἔβγαλε. Φούχτιασε νευρικὰ τὴ σακκουλίτσα του κ' ἔτρεξε ἀπάνω.

— Πετράκη, Πετράκη! φωνάζει ἡ Μάρθα.

Πουθενὰ ὁ Πετράκης.

— Τί μᾶς λές, καλέ, θύμωσες;

Σούφρωσε τὸ στοματάκι της σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ χαμόγελο κ' ἔτρεξε νὰ παίξῃ μὲ τὸν Ντῖνο.

— Ντῖνο θύμωσε ὁ Πετράκης! τοῦ φωνάζει μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυά.

— Μπᾶ, ἂς θύμωσε. Παίζομε οἱ δυό μας, εἶπε ὁ Ντῖνος ἀδιάφορα.

Ἡ Μάρθα γέλασε πονηρά.

— Τί χαρτωσιὰ πιάνει τώρα ὁ Πετράκης μπροστὰ στὸν Ντῖνο; Συλλογίστηκε μὲ τὸ μικρό της κεφαλάκι.

Κ' ἔτσι λίγο-λίγο ὁ Ντῖνος πῆρε τὴ θέση τοῦ Πετράκη στὴν καρδιὰ τῆς Μάρθας.

Ἐκείνη τὴ βραδιὰ ὁ μπαμπᾶς βρῆκε τὸν Πετράκη πεσμένο μπρούμυτα στὸν καναπὲ τῆς τραπεζαρίας, ἀποκαμωμένο ἀπ' τὸ κλᾶμα.

— Τί ἔπαθε τὸ παιδί; κυρὰ Κατίγκω, ρώτησε μὲ καρδιοχτύπι τὴ γρηὰ νταντά, κ' ἔσκυψε πάνω του τρυφερά, ἁπλώνοντας τὰ χέρια νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ.

— Πετράκη, παιδί μου . . . σήκω! . . Ὁ μπαμπᾶς . . . Χτύπησες, ἀγόρι μου; . . .

— Ἄλλοῦ εἶναι ὁ καϋμός, ἀφεντικό. Μὲ τὴ Μάρθα μάλωσε! κάνει εἰρωνικὰ ἡ γρηὰ Κατίγκω.

Ὁ Πετράκης ξέσπασε τότε σὲ λυγμούς:

— Ὁ Ντῖνος . . . μπαμπᾶ . . . ἔχει περισσότερα παιχνίδια . . . τὸν ἀγαπάει . . . ἡ Μάρθα . . . πιὸ πολύ . . .

Κ' ἔλεγε, κ' ἔλεγε, ἀνάμεσα σὲ ἀναφυλλητὰ τὸν πόνο του.

Ἡ πίκρα τοῦ μικροῦ ἁπλώθηκε στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σὰ νὰ ἤτανε δική του.

Δυὸ χοντρὰ δάκρυα σταμάτησαν στ' ἀκροβλέφαρά του.

Ἤτανε ἀσυνήθιστα θλιμμένος.

Συλλογίστηκε: Πῶς τὸ ἴδιο δρᾶμα, ποὺ παίζεται τώρα στὴ μικρὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του, παίχτηκε, δὲν εἶναι πολὺς καιρός, στὴ δική του ζωή.

Γιὰ τὴν ἴδια αἰτία ἔχασε κι' αὐτὸς τὴν γυναῖκα του.

Γιὰ λίγα ζαχαρωτὰ παραπάνω . . .

Χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ πυκνὰ μαλλιὰ τοῦ Πετράκη:

— Ἔννοια σου, γιόκα μου, καὶ θὰ τὴν καλοπιάσωμε ἐμεῖς, εἶπε μαλακά.

Κ' ἡ φωνή του ἔτρεμε.

ΦΩΦΩ Π. ΛΟΓΟΘΕΤΗ